

Publicerad 2015-07-29 11:00 av lodjuret/seglare

Jag är hyggligt befinnande mig i nuet på det viset. Jag hymlar inte precis med mitt humör och det är så gott som alltid en som överraskning och inte så litet risk heller att försöka sig på en pratstund med den som är jag.

Novell 20150729 - Mitt odrägliga jag

Mina vänner har på något vis lärt sig om hur hårt det kan vara att försöka sig på att leva i verkligheten, promenera omkring i den och som försöka sig på att ta kontakt med den.

Hur hopplöst det kan vara och hur upptagna och självgående människorna i den verkar vara.

Att jag själv ibland skulle visa mig ovillig att dela med mig av mig själv och min egen tid, som ett barn som känner sig måste avvisa varje närmande som skall stjäla tid från det då det ändå gör just ingenting särskilt och bara måste få fortsätta att göra det, ifred.

För att slippa känna hur andra försöker stjäla uppmärksamhet, tid och energi ifrån en själv.

Att uppvisa ett sådant avståndstagande och verbalt även sucka djupt för att visa just hur själv upptagen en är, även om det förefaller som att en har just ingenting särskilt för sig.

Hur som att gå in i en vägg det måste vara för den som söker lägga sig i att en försöker att få litet egen tid att bara gå omkring och njuta av att vara just själv.

Utan påträngande andra som tycker att livet är trist och att det är någon annans ansvar, mitt exempelvis, att roa dem och sysselsätta dem.

Behöver jag verkligen bära omkring på en skylt hängandes om halsen och ner över bröstet på vilken det är skrivet med stora och fullt läsliga bokstäver.

'Stör inte mig. Gå för fan och leta upp något annat offer och terrorisera den istället med din hjälplöshet med att få tiden att gå på ett sätt som skall tillfredställa åtminstone dig själv. Stick åt helvete med dig nu och lämna mig ifred.'

Jag kan vid sådana tillfällen verka som litet otrevlig i och för sig, mot sådana närmanden.

Det känns däremot skönt och juste att på min möjliga promenad genom livet nicka leende mot andra för stunden så självständiga människor som jag får det att verka som om jag vore även för annat än bara just då. Det är då jag mår bra som jag lyser och kan verka som en magnet på andra människor.

Men även då jag inte mår fullt lika bra kan det stå som ett sken kring min person precis som om jag klarar mig själv, tack så mycket.

Och det kan då bero på i så fall att jag orkar bara med mig själv just då och inte så mycket annat heller.

Vilket får mig att vilja be andra dra så långt vägen räcker.

Fast å andra sidan brukar det inte vara så länge.

Ett par tre timmar bara, eller en kvart för den delen.

Sedan är jag, lika plötsligt som om solen kommer fram bakom mörka moln, en sådan där liten solstråle som kan tänka mig i stort sett vilket annars så påfrestande sällskap vilket som helst och med som sjöar av tålamod och trevligt sätt dessutom.

Kan då lyssna på vilket strunt som helst i stort sett, även om det i andras ögon kanske verkar såväl på en gång både unikt och i vilket fall just deras egna som upplevelse av situationer och tillstånd.

'Jo, förstår du att då stod jag där på stationen just framkommen till Borås och solen sken alltså med sin frånvaro och inte en käft kom och mötte mig men det gjorde alls ingenting för då fick jag ju utforska den delen av världen på egen hand och det var nog bara nyttigt för mig och så tog jag den enda lediga taxin precis innan någon möjligt bättre behovande kom sig för att söka sig på äventyret att skynda fram till den. Bla bla bla bla.'

För efter bara några minuter har jag ju ändå i princip slutat lyssna mer aktivt och för bara fram små ljud då och då mitt i svadan för att uppmuntra personen ifråga att hålla låda minst ett par eoner av tid tills det är dags för en smula efterlängtnad paus i flödet.

Att vara jag är kanske ingen direkt lätt uppgift.

Ändå är det få andra som skulle klara av det, så där som jag gör själv.

Kanske har andra så fullt upp med, och även borde ha det i mina ögon, att söka leva upp till att vara sig själva och även gå iland med uppgiften.

Så se nu för fan i mig till att klara av att ta vara på dig själv och lämna mig ifred med att vara jag som också jag har fullt upp med att göra just det.

Så kanske vi kan ses och höras vid något sådant där sällsynt tillfälle då vi båda är på just den bogen att vi kan tänka oss att hamna i en smula lättsamt samspråk om allt och samtidigt så just ingenting särskilt.

Det är ju ändå när vi är avspända och på 'nick-och lestadiet', som vi mera orkar med varandra så till synes åtminstone för stunden glada och lekfulla dagjag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten